

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1532/06
15.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Соње Бркић, Слађане Накић-Момировић и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова из Београда, које заступа Републички јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр.9190/05 од 17.02.2006. године, у седници одржаној 15.03.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр.9190/05 од 17.02.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Правноснажном пресудом Окружног суда у Београду Гж.бр. 9190/05 од 17.02.2006. године одбијене су жалбе парничних странака и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду П. бр. 1852/04 од 10.11.2004. године, којом је тужена обавезана да тужиоцу накнади нематеријалну штету за душевне болове због неоснованог лишења слободе у периоду од 25.03.2003. године до 18.04.2004. године у износу од 240.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а преко досуђеног износа тужбени захтев је одбијен. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступке у износу од 35.800,00 динара.

Против ове пресуде тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу чл. 491. ст. 1. и 4. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр.125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 354. ст. 2. тач.11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из чл.354. ст.2. тач. 14. ЗПП, на коју ревидент указује. Нижестепене пресуде су јасне, образложене и непротивречне. Садрже све разлоге о одлучним чињеницама. Нема ни битне повреде из чл. 354. ст. 1. у вези чл. 375. ст. 1. ЗПП, обзиром да је другостепени суд оценио све жалбене наводе од одлучног значаја за пресуђење.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу (рођеном 1957. године) је решењем МУП-РС-СУП Београд Ку. бр. 4713/03 Лс. 1313/03 од 25.03.2003. године одређено принудно довођење и задржавање, које се има рачунати од 25.03.2003. године у 21,30 часова, када је лишен слободе. Уз његову сагласност, спроведен је полиграфски тест у просторијама СУП-а у Ул. 29 новембра. Потом је спроведен у хелију, а после два до три дана пребачен у Централни затвор. Наредних 15 дана провео је у просторијама тог затвора са 25 лица, која су такође била приведена. Потом је возилом МУП-а пребачен у војни затвор. Решењем МУП-а РС-СУП Београд од 18.04.2003. године укинута је задржавање тужиоца закључно са 18.04.2003. године, после чега је пуштен на слободу. Против тужиоца није покренут кривични поступак, није подигнут захтев за спровођење истраге, нити оптужница. Иначе, тужилац је ожењен. Његова кућа и кућа његовог брата су претресане, а по изласку из затвора комшије и пријатељи су га избегавали.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је тужена одговорна за штету због незаконитог рада њених органа, према чл. 172. ст. 1. Закона о облигационим односима.

У конкретном случају, тужилац је принудно доведен и задржан у службеним просторијама – лишен слободе у периоду од 25.03.2003. године до 18.04.2003. године. Задржавање је одређено на основу Наредбе вд. председника Републике о посебним мерама које се примењују за време ванредног стања од 12.03.2003. године.

Међутим, одлуком Уставног суда Републике Србије У. бр. 93/2003 од 08.07.2004. године утврђено је да су неке одредбе Наредбе о посебним мерама, које су се примењивале за време ванредног стања биле у несагласности са Уставом Републике Србије, као и чл. 14. и 15. Повеље о људским и мањинским правима и грађанским слободама. У делу који се односи на дужину задржавања ("до 30 дана"), проглашена је

неуставном и незаконитом.

Према чл. 229. ст. 1. Законика о кривичном поступку ("Сл. лист СРЈ" бр. 70/2001, са изменама, "Сл. гласник РС" бр. 58/2004 са изменама), орган унутрашњих послова може изузетно задржати неко лице ради прикупљања обавештења или саслушавања најдуже 48 сати од часа лишења слободе, односно одазивања на позив.

Чланом 2. и 3. Закона о унутрашњим пословима ("Сл. гласник РС" бр. 25/2000, 8/2001), прописано је да се унутрашњи послови обављају на начин којим се сваком човеку и грађанину обезбеђује једнака заштита и остваривање његовим Уставом утврђених слобода и права, као и да се у обављању тих послова могу примењивати само мере принуде које су предвиђене законом и којима се са најмање штетних последица за грађане и друге организације постиже извршење тих послова.

У овом случају, задржавање тужиоца трајало је дуже од 48 часова. Против њега није покренут кривични поступак, није подигнут захтев за спровођење истраге или оптужница. Такво задржавање тужиоца било је противправно, због чега је трпео душевне болове, па са основом потражује накнаду нематеријалне штете, према чл. 560. Законика о кривичном поступку.

Нису основани ревизијски наводи да је досуђени износ нематеријалне штете прениско одмерен. Имајући у виду све околности овог случаја, а посебно дужину и начин ограничења слободе, као и настале последице, Врховни суд налази да досуђени износ представља правичну новчану накнаду – сатисфакцију тужиоцу, којом ће се успоставити његова нарушена психичка равнотежа, према чл. 200. Закона о облигационим односима.

То су разлози што је Врховни суд, на основу чл. 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВС